

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การรับรู้รูปแบบตนเองและการตัดสินใจทำศัลยกรรมเสริมความงามบนใบหน้าของนักศึกษาหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ที่มีการเก็บข้อมูลซึ่งประกอบไปด้วยการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ใช้วิธีการวิจัย Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ใช้วิธีการสัมภาษณ์ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยเชิงปริมาณ

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักศึกษาหญิงระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานครที่เคยทำศัลยกรรมเสริมความงามบนใบหน้า

กลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาหญิงที่เคยทำศัลยกรรมเสริมความงามบนใบหน้าที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐ และมหาวิทยาลัยเอกชน ที่มีวิทยาเขตหลักในกรุงเทพมหานคร ซึ่งไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน

ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างกรณีไม่ทราบประชากร โดยใช้สูตรของ คอแครน (Cochran, 1977) ที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95 ค่าความคลาดเคลื่อนอยู่ที่ ± 5 ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 385 คน

วิธีสุ่มตัวอย่าง

วิธีสุ่มตัวอย่างใช้แบบไม่อาศัยความน่าจะเป็น โดยมีการดำเนินการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. สุ่มแบบกำหนดโควตา (Quota Sampling) โดยกำหนดโควตาจากมหาวิทยาลัยของรัฐจำนวน 20 มหาวิทยาลัย (เฉพาะมหาวิทยาลัยที่เปิดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี ไม่รวมมหาวิทยาลัยสงฆ์) มหาวิทยาลัยเอกชน จำนวน 16 มหาวิทยาลัย รวม 36 มหาวิทยาลัย เปรียบเทียบสัดส่วนเพื่อเก็บข้อมูลได้ดังนี้

- มหาวิทยาลัยของรัฐ $(16 \times 385) / 36 = 172$ เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างมหาวิทยาลัยละ 11 คน จากจำนวน 16 มหาวิทยาลัยของรัฐ

- มหาวิทยาลัยเอกชน $(20 \times 385) / 36 = 214$ เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างมหาวิทยาลัยละ 11 คน จากจำนวน 20 มหาวิทยาลัยเอกชน

2. สุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เจาะจงเฉพาะนักศึกษาที่เคยทำศัลยกรรม โดยการสอบถามก่อนที่จะทำการแจกแบบสอบถาม

ตารางที่ 3.1 รายชื่อมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

มหาวิทยาลัยของรัฐ	มหาวิทยาลัยเอกชน
1. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน	1. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
2. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์	2. มหาวิทยาลัยรังสิต
3. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร)	3. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
4. มหาวิทยาลัยรามคำแหง	4. มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี
5. มหาวิทยาลัยศิลปากร วังท่าพระ	5. มหาวิทยาลัยเกริก
6. มหาวิทยาลัยสวนดุสิต	6. มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
7. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ	7. มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต
8. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	8. มหาวิทยาลัยธนบุรี
9. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์	9. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
10. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา	10. มหาวิทยาลัยศรีปทุม
11. มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี	11. มหาวิทยาลัยสยาม
12. มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	12. มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
13. มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	13. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร
14. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร	14. มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
15. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์พานารณ	15. มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์
16. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย	16. มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น
	17. มหาวิชยาลัยนอร์ทกรุงเทพ
	18. มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด
	19. มหาวิทยาลัยชินวัตร พญาไท
	20. มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย

หมายเหตุ รายชื่อมหาวิทยาลัยของรัฐ ไม่รวมมหาวิทยาลัยที่ออกนอกระบบ ก่อนปี 2557
ที่มา: วิกีพีเดีย สารานุกรมเสรี (2557)

การวิจัยเชิงคุณภาพ

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ คือ นักศึกษาหญิงระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานครที่เคยทำศัลยกรรมเสริมความงามบนใบหน้า

กลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาหญิงที่เคยทำศัลยกรรมเสริมความงามบนใบหน้าที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ (มหาวิทยาลัยที่ออกนอกระบบ ก่อนปี 2557) ที่มีวิทยาเขตหลักในกรุงเทพมหานคร มีจำนวน 5 มหาวิทยาลัย ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี และสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

วิธีสุ่มตัวอย่าง

วิธีสุ่มตัวอย่างใช้แบบไม่อาศัยความน่าจะเป็นสำหรับการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้หลักการคำนวณแบบทวิคูณ (Power Calculation) กำหนดให้การสัมภาษณ์ครอบคลุมถึงประเด็นที่ศึกษาร้อยละ 80 และมีความเชื่อมั่นร้อยละ 90 เปิดตารางสำเร็จรูปจะได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 10 ตัวอย่าง (De Paulo, 2000) ทำการสัมภาษณ์โดยพิจารณาจากการเกิดขึ้นของข้อมูล (Ritchie, Lewis & Elam, 2003) จากการคำนวณแบบทวิคูณที่ได้จำนวนตัวอย่างรวม 10 ตัวอย่าง หากสัมภาษณ์ครบจำนวน 10 คน พบว่ามีประเด็นใหม่ ๆ จะทำการสัมภาษณ์เพิ่มเติมอีก 10 คน หากไม่พบว่ามีประเด็นใหม่ ๆ เกิดขึ้นจะยุติการสัมภาษณ์

เครื่องมือในการวิจัยและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การวิจัยเชิงปริมาณ

การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ใช้วิธีการสำรวจ (Survey Research) ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม (Questionnaires)

ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เกี่ยวกับการรับรู้รูปลักษณ์ตนเอง และการตัดสินใจทำศัลยกรรมเสริมความงามบนใบหน้าของนักศึกษาหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร
2. สร้างแบบสอบถามโดยอาศัยกรอบแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยส่วนบุคคล การรับรู้รูปลักษณ์ตนเอง และการตัดสินใจทำศัลยกรรมเสริมความงามบนใบหน้า
3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงและความเหมาะสมของแบบสอบถาม และปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของที่ปรึกษา
4. นำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้วนำเสนอผู้เชี่ยวชาญทางด้านการตลาด จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และตรวจสอบความถูกต้องของภาษา
5. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try-out) กับกลุ่มที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha coefficient) การรับรู้รูปลักษณ์ตนเอง ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .9152 และการตัดสินใจทำศัลยกรรมเสริมความงามบนใบหน้า ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .9257 และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบสอบถามทั้งฉบับ เท่ากับ .9544
6. นำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและความเชื่อมั่น ไปใช้ในการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

ลักษณะของแบบสอบถาม (Questionnaires) ประกอบด้วย 4 ตอน คือ

ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ประสบการณ์ในการทำกิจกรรมเสริมความงาม ประเภทของกิจกรรมเสริมความงามบนใบหน้าที่ทำ ลักษณะของคำถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) จำนวน 4 ข้อ สำหรับสาขาวิชา เป็นคำถามปลายเปิด จัดกลุ่มข้อมูลโดยแบ่งสาขาวิชาตามสภาวิจัยแห่งชาติ ปี 2555 (รายละเอียดภาคผนวก จ)

ส่วนที่ 2 การรับรู้รูปลักษณ์ตนเอง ประกอบด้วย ด้านมุมมองของตนเองที่มองตนเอง ด้านมุมมองของบุคคลรอบข้างที่มองตนเอง ด้านความต้องการให้บุคคลอื่นมองตนเอง ลักษณะของคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ดังนี้

<u>คะแนน</u>	<u>ระดับการรับรู้</u>
5	ระดับการรับรู้มากที่สุด
4	ระดับการรับรู้มาก
3	ระดับการรับรู้ปานกลาง
2	ระดับการรับรู้น้อย
1	ระดับการรับรู้最少ที่สุด

ส่วนที่ 3 การตัดสินใจทำกิจกรรมเสริมความงามบนใบหน้า ประกอบด้วย ด้านเหตุผลที่ตัดสินใจทำกิจกรรมเสริมความงามบนใบหน้า ด้านช่องทางที่ใช้หาข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมความงามบนใบหน้า ด้านประเมินผลทางเลือกในการตัดสินใจทำกิจกรรมเสริมความงาม ด้านเกณฑ์ที่ทำให้เกิดการตัดสินใจทำกิจกรรมเสริมความงาม และด้านพฤติกรรมภายหลังการทำกิจกรรมเสริมความงามบนใบหน้า ลักษณะของคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ดังนี้

<u>คะแนน</u>	<u>ระดับการตัดสินใจ</u>
5	ระดับการตัดสินใจมากที่สุด
4	ระดับการตัดสินใจมาก
3	ระดับการตัดสินใจปานกลาง
2	ระดับการตัดสินใจน้อย
1	ระดับการตัดสินใจน้อยที่สุด

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะ ลักษณะเป็นแบบปลายเปิด

การวิจัยเชิงคุณภาพ

การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) สัมภาษณ์นักศึกษาหญิงที่เคยทำกิจกรรมเสริมความงามบนใบหน้าที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ จำนวน 10 คน ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก โดยมีขั้นตอนในการสร้างแบบสัมภาษณ์ดังนี้

1. สร้างแบบสัมภาษณ์โดยใช้ประเด็นคำถามเป็นไปในทิศทางเดียวกับแบบสอบถาม และมีการปรับคำถามเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการทำวิจัย
2. นำประเด็นคำถามที่สร้างขึ้นเสนอที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงและความเหมาะสมของแบบสัมภาษณ์ และปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของที่ปรึกษา

3. นำแบบสัมภาษณ์ที่แก้ไขแล้วนำเสนอผู้เชี่ยวชาญทางด้านการตลาด จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และตรวจสอบความถูกต้องของภาษา

4. นำแบบสัมภาษณ์ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและความถูกต้องของภาษา ไปใช้สัมภาษณ์กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

ลักษณะของแบบสัมภาษณ์

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ อายุ สาขาวิชาที่เรียน คณะ มหาวิทยาลัย รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ประสบการณ์ในการทำศัลยกรรมเสริมความงาม ประเภทของศัลยกรรมเสริมความงามบนใบหน้าที่ทำ

ส่วนที่ 2 การรับรู้รู้ลักษณะตนเอง และการตัดสินใจทำศัลยกรรมเสริมความงามบนใบหน้า มีข้อคำถาม 8 ข้อ ดังนี้

1. ท่านคิดว่าหน้าตาของท่านเป็นอย่างไร
2. คนรอบข้างมองว่าท่านหน้าตาเป็นอย่างไร
3. ท่านอยากให้คนรอบข้างมองหน้าตาของท่านเป็นอย่างไร
4. เหตุผลที่ท่านทำศัลยกรรมเสริมความงามบนใบหน้า
5. ท่านค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับศัลยกรรมบนใบหน้าจากแหล่งใดบ้าง
6. ท่านให้ความสำคัญกับข้อมูลที่ได้เพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจทำศัลยกรรมเสริมความงามบนใบหน้าจากแหล่งใด
7. ท่านตัดสินใจทำศัลยกรรมเสริมความงามบนใบหน้าโดยพิจารณาจากเกณฑ์ใด
8. ความรู้สึกของท่านภายหลังการทำศัลยกรรมเสริมความงามบนใบหน้า และในอนาคตท่านจะตัดสินใจทำศัลยกรรมอีกหรือไม่

การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิจัยเชิงปริมาณ

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้เป็นการเก็บข้อมูลภาคสนาม (Field Data Collection) โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาหญิงที่เคยทำศัลยกรรมเสริมความงามบนใบหน้าที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐ และมหาวิทยาลัยเอกชน ที่มีวิทยาเขตหลักในกรุงเทพมหานคร จำนวน 385 ชุด และรอเก็บคืนทันที
2. ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม หากพบว่าแบบสอบถามที่ได้รับไม่สมบูรณ์ ผู้วิจัยจะชี้แจงและให้กลุ่มตัวอย่าง ตอบคำถามให้สมบูรณ์
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้จากการเก็บข้อมูลทั้งหมดมาบันทึกที่กรหัส และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

วิจัยเชิงคุณภาพ

เมื่อได้ผลการวิเคราะห์แล้ว ผู้วิจัยนำผลที่ได้เพื่อมาศึกษาถึงประเด็นที่น่าสนใจเพื่อใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมายที่เป็นนักศึกษาหญิงที่เคยทำศัลยกรรมเสริมความงามบนใบหน้าที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ จำนวน 10 คน ตามที่ได้กำหนดไว้ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิจัยเชิงปริมาณ

1. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ดังนี้

ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ สาขาวิชา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ประสบการณ์ในการทำศัลยกรรมเสริมความงาม ประเภทของศัลยกรรมเสริมความงามบนใบหน้าที่ทำ ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) โดยใช้ความถี่ ร้อยละ

ส่วนที่ 2 การรับรู้รูปลักษณ์ตนเอง ประกอบด้วย ด้านมุมมองของตนเองที่มองตนเอง ด้านมุมมองของบุคคลรอบข้างที่มองตนเอง ด้านความต้องการให้บุคคลอื่นมองตนเอง ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) โดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สำหรับเกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้ของแต่ละด้าน ใช้เกณฑ์การแบ่งชั้นช่วงเท่ากัน ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ระดับการรับรู้
4.21-5.00	ระดับการรับรู้มากที่สุด
3.41-4.20	ระดับการรับรู้มาก
2.61-3.40	ระดับการรับรู้ปานกลาง
1.81-2.60	ระดับการรับรู้น้อย
1.00-1.80	ระดับการรับรู้ที่น้อยที่สุด

ส่วนที่ 3 การตัดสินใจทำศัลยกรรมเสริมความงามบนใบหน้า ประกอบด้วย ด้านเหตุผลที่ทำศัลยกรรมเสริมความงามบนใบหน้า ด้านช่องทางที่ใช้หาข้อมูลเกี่ยวกับศัลยกรรมเสริมความงามบนใบหน้า ด้านประเมินผลทางเลือกในการตัดสินใจทำศัลยกรรมเสริมความงาม ด้านเกณฑ์ที่ทำให้เกิดการตัดสินใจทำศัลยกรรมเสริมความงาม และด้านพฤติกรรมภายหลังการทำศัลยกรรมเสริมความงามบนใบหน้า ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) โดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สำหรับเกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ยระดับการตัดสินใจของแต่ละด้าน ใช้เกณฑ์การแบ่งชั้นช่วงเท่ากัน ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ระดับการตัดสินใจ
4.21-5.00	ระดับการตัดสินใจมากที่สุด
3.41-4.20	ระดับการตัดสินใจมาก
2.61-3.40	ระดับการตัดสินใจปานกลาง
1.81-2.60	ระดับการตัดสินใจน้อย
1.00-1.80	ระดับการตัดสินใจที่น้อยที่สุด

2. สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) เพื่อใช้ทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – Way ANOVA) ใช้การเปรียบเทียบรายคู่ โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheff') ในกรณีที่ค่า F มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และใช้สถิติทดสอบความสัมพันธ์เพื่อพยากรณ์ตัวแปรตามจากตัวแปรอิสระมากกว่า 1 ตัวโดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

การวิจัยเชิงคุณภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์เนื้อหา โดยการจัดหมวดหมู่ของข้อมูลและจำแนกตามประเด็นคำถาม โดยนำเสนอในเชิงบรรยาย

ผลของการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ จะทำให้เข้าใจมุมมองรูปลักษณะตนเอง และการตัดสินใจทำศัลยกรรมเสริมความงามของนักศึกษาหญิงที่เป็นวัยรุ่นไทย และทำให้ได้ข้อมูลสำหรับผู้ประกอบการที่จะใช้ในการพัฒนากลยุทธ์การดำเนินธุรกิจสำหรับศัลยกรรมเสริมความงามต่อไป